

De avond valt als een rotsblok. We maken vuur om de dieren af te schrikken. De grote maan dompelt alles in een zilverkleurig licht – het zal nu niet lang meer duren voor ik naar huis terug mag; voor het volle maan is, moet ik zelf nog mijn eigen dier hebben gedood.

Mijn tijger.

We vlechten takken tot een overdekt bed tegen de slangen. Als we daarmee klaar zijn, veegt de stem met een stok wat houtskool uit het vuur en hurkt er zingend bij neer. De diepe stem. De rechterhand die de houtskool kleine brokjes te eten geeft en de linkerhand erboven die cirkels tekent. Diepe gezangen. Dikke rook kringelt omhoog. Hij spreidt zijn vingers en houdt ze in de rook. Daarna slaat hij met zijn handen alsof hij druppels afschudt. Gooit kruiden op de houtskool – even knetteren en fonkelen ze. Ik wieg mee op de gezangen en ik zie alleen nog de rode ogen van de houtskool en ik ruik alleen nog de kruiden. En dan maak ik me plots, zoals de caracal en zoals de helm-parelhoen, los van de grond. Ik hoor stemmen die ik al lang niet meer heb gehoord. Ik vlieg. Ik hoor geen stemmen, de stemmen zitten in mij. Ze vliegen met me mee.

‘Zo spreek je met onze voorvaderen,’ zegt de stem de volgende ochtend. ‘Het vuur dat we gebruikten is het vijfde soort vuur. En hij leert me de geheime naam ervan, het woord dat alleen mannen kennen.

‘Maar ...’ zeg ik.

‘Het is goed af en toe met je voorvaderen te spreken,’ zegt de stem. ‘Zij zullen je helpen.’ ‘Maar ik sprak met mijn zus,’ zeg ik. ‘Weet je wat ze zei?’

De stem doet alsof hij me niet hoort.

‘Mijn zus ...’ begin ik.

‘Je spreekt met niemand over wat de stemmen zeggen.’

Op de terugweg trekt de stem me plots neer en sist dat ik me doodstil moet houden. Ik lig met een oor op de grond. Die trilt. De stem kruipt van me weg. Ik hoor hevig getrompet en het gekraak van een boom. De stem rent voorbij. Ik twijfel niet en ren hem achterna.

Voorovergebogen staat de stem uit te hingen. Op de grond ligt een gele vrucht.

‘Je mes,’ zegt de stem.

Ik snijd de vrucht open, maar het vruchtvlees ziet er rot uit. Toch proeft de stem ervan. En spuugt het onmiddellijk weer uit. Hij veegt zijn mond schoon met zijn hand en daarna zijn hand aan het gras.

‘De dolle maand voor de olifanten is begonnen,’ zegt hij. ‘Blijf uit hun buurt. De vruchten zitten door de zon vol alcohol.’

Die namiddag speel ik bij mijn hut met de neushoornvogel die door het dulle heen was toen hij me weer zag. Ik gooi meelwormpjes en hij vangt ze met open snavel op. Ik maak alleen een touw rond zijn bovenlijf vast, zodat hij vrij rond kan lopen. Ik giet water over het gras, waarna de vogel zich wast door vliegenvlug door de natte halmen te lopen. Ik moet zo hard lachen dat de vogel verschrikt onder het gras gaat liggen, met open vleugels, hijgend, tegen de grond gedrukt.

De vogel gedraagt zich als een kind wanneer ik gekneusd fruit in mijn hand houd: hij komt tegen mijn been staan, hij tikt met zijn snavel tegen mijn hand en wacht. Maar ik houd mijn hand gesloten. Als ik mijn vingers een beetje open, pikt hij heel voorzichtig in het fruit, om mij geen pijn te doen. Snel pikt hij het fruit tussen mijn vingers uit en gaat daarna opnieuw tegen mijn been staan alsof hij nog niets heeft gekregen. Hij wijkt geen seconde van mijn zij. Soms struikel ik over hem. Wanneer ik op de grond lig, nestelt hij zich in mijn oksel en legt hij zijn hoofd op mijn borst.

Ik krijg het bezoek van meer dan één stem. Ze leggen me uit hoe ik me moet gedragen zodra ik naar huis terugkeer. We spreken de mannentaal. Dat ik vanaf nu moet denken aan de toekomst, zeggen ze. Dat ik vanaf nu op de vingers word gekeken door de Ouderen. Dat ze me op de vingers

mogen tikken als ik me niet aan de afspraken houd. Dat ik voor elke overtreding zal moeten betalen. Dat ik me moet klaarmaken voor de bekroning van mijn opleiding: het doden van mijn totem. Dat ze me de volgende nacht komen halen. Samen zitten we rond het vuur, we danken de voorvaderen die uit de houtskool tevoorschijn komen. We drinken iets wat mij licht in het hoofd maakt. De stemmen laten hun littekens zien. De ene seconde spreek ik met zware stem, de volgende seconde voel ik me een jongetje. Hoe meer we drinken, hoe harder de stemmen zingen. Ik zie dubbel zoveel sterren aan de hemel als anders. Ik denk dat ze me in mijn hut hebben gelegd. De volgende ochtend is het alsof iemand met een stok op mijn hoofd aan het timmeren is.

Ik leer de neushoornvogel op mijn pols te zitten – ik heb met touwen een handschoen gemaakt. Kijk hoe mijn neushoornvogel op mijn pols zit als een trotse roofvogel. Als ik mijn arm omhoog en omlaag beweeg, spreidt hij zijn vleugels. Als ik mijn arm snel boven mijn hoofd breng, springt hij even van mijn hand op. Dit is het moment. Ik buig door mijn knieën en slinger mijn hand boven mijn hoofd en in die beweging springt de vogel op en slaat hij zijn vleugels open. Zal hij? Zal hij vliegen?

Hij vliegt.

In mijn hand liggen rijpe vijgen. Zal hij terugkeren? Eerst blijft de vogel boven mijn hoofd hangen. Klapwiekend. Hij stijgt. Hij begint in cirkels te vliegen. Hoger en hoger. En dan, met een schreeuw, vliegt hij van me weg. Ik houd mijn hand met de vijgen omhoog. De vogel vliegt tussen de bomen weg. Ik sta met mijn hand omhoog te springen. Tussen de bomen is niets te zien. Ik blijf mijn hand in de lucht houden. En dan hoor ik het suizende geluid. Met gestrekte nek, zijn vleugels langs zijn lichaam, komt de vogel aanvliegen. Als een pijl. Recht op me af. Ik wil roepen, maar het gaat te snel. Veel te snel.

Net voor hij me gaat doorboren, slaat hij zijn vleugels open. Maar het is te laat. Hij botst tegen mijn borst en we vallen op de grond. Ik lig op mijn rug en ik kijk in de zon. De vogel beweegt niet. 'Wow,' zeg ik. De vogel nestelt zich in mijn oksel en legt zijn snavel op mijn schouder. Alsof hij zucht. Ik kijk in zijn zwarte oog. 'Ja,' zeg ik en ik streel zijn rug. Hij drukt zijn snavel iets dieper en zet zijn veren open. Met mijn andere hand voel ik voorzichtig aan mijn borst.

Vannacht komen de mannen me halen om mijn totem te doden. Ik heb mijn mes al enkele keren vlijmscherp gewreven aan de silex. Ik kan niet slapen. Ik ga van mijn ene op mijn andere zij liggen. De neushoornvogel moet telkens opnieuw in mijn oksel komen liggen. Af en toe kijk ik door de bladeren van mijn hut, maar ik zie niemand. Ik ga op mijn hurken zitten en spring over-eind. Ik buig voorover en raak mijn tenen aan om soepel te blijven. Met mijn mes in mijn hand sta ik voorovergebogen en steek in de bladeren van de hut alsof ik het in de hals van een dier drijf. Ik wil fris en sterk zijn als ze me komen halen. De maan staat vol aan de hemel. Mijn mes is zo scherp dat ik een tak kan doorsnijden door er met de mespunt als met een vingernagel over

te strijken. Ik steek mijn hoofd door de bladeren van mijn hut. Nog altijd niemand te zien. Ik hoor in de verte gekrijs – vermoedelijk sluipt een scherp dier rond en verwittigen de vogels en de apen elkaar. Ik mag de hut niet alleen verlaten. Ik trek mijn hoofd weer in de hut. Ik steek mijn hoofd weer uit de hut. Het zijn geen vogels en apen die ik hoor krijsen. Het lijkt wel gegil ... van mensen. En trompetstoten van olifanten. Ik trek mijn hoofd weer naar binnen. Ik mag de hut niet zonder toestemming verlaten of ik word nooit een man. Ik neem mijn mes en mijn drinkzak en mijn sillex. Ik duw mijn hoofd tot mijn borst uit de hut. De neushoornvogel kruipt langs mijn been omhoog. Als ik de hut verlaat, word ik verbannen en zal niemand ooit nog met mij praten. De neushoornvogel kruipt op mijn schouder. Ik sta nu helemaal buiten. Ik neem de vogel onder mijn arm. Ik rek mijn hals uit, sluit mijn ogen en word één groot oor. Het geschreeuw komt uit de richting van mijn dorp.

Het geschreeuw komt uit mijn dorp!

Ik doe mijn ogen open, zwaai met mijn mes en begin te rennen. Door de door de maan verlichte, geheime vallei. Af en toe houd ik mijn hoofd schuin om het geluid met mijn oor te vangen. Springend over stenen en struiken, takken doorhakkend met mijn mes. De neushoornvogel onder mijn arm.

Maar het geluid wordt zwakker. Geen gegil meer. Gedreun. En dan niets meer. Ik ben vlakbij. Met mijn mes voor me uit. Mijn ademhaling. Ik ren tussen de eerste bomen van het dorp door. Stel dat alles maar een droom was. Maar het is geen droom. En dan kom ik bij het eerste huis. Maar dit is niet langer een huis. En ook het tweede huis is er niet meer. Stilte. Zo'n onmogelijke stilte. Eén huis staat in brand. Een wolk hangt boven het dorp. Boven wat ooit ons dorp was. Een wolk van kleuren. Ik sta stokstijf. Ik durf niet naar mijn huis gaan. Mijn huis dat niet meer overeind staat. Iets heeft het huis kapotgeslagen. Iets wat razend was. Ik sta aan de grond genageld met mijn neushoornvogel op mijn pols op enkele meters van mijn kapotte huis. En dan zie ik een lichaam liggen. En daar nog een. Ze bewegen niet. Alleen het vuur beweegt.